

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Coimbra (Portugalia) w dniu 10 sierpnia 2020 r. – Liberty Seguros, SA/DR

(Sprawa C-375/20)

(2020/C 348/14)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação de Coimbra

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Liberty Seguros, SA

Strona przeciwna: DR

Interwenienci: Fundo de Garantia Automóvel, VS, FN, JT, Seguradoras Unidas, SA

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii, w szczególności dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które zezwalają na powołanie się wobec poszkodowanych osób trzecich i Fundo de Garantia Automóvel [funduszu gwarancyjnego ubezpieczeń samochodowych], na nieważność umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, jeżeli nieważność ta wynika z okoliczności, że ubezpieczający przeznaczył pojazd objęty ubezpieczeniem na odpłatny, nielegalny i niezgodny z prawem przewóz osób i towarów oraz zataił ten cel przed zakładem ubezpieczeń? Czy odpowiedź byłaby taka sama, nawet gdyby pasażerowie wiedzieli o nielegalnym i niezgodnym z prawem charakterze przewozu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. 2009, L 263, s. 11).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 29 lipca 2020 r. – Servizio Elettrico Nazionale SpA i in. / Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato i in.

(Sprawa C-377/20)

(2020/C 348/15)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Servizio Elettrico Nazionale SpA i in.

Druga strona postępowania: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zachowania konkretyzujące nadużywanie pozycji dominującej mogą same w sobie być całkowicie zgodne z prawem i zostać zakwalifikowane jako „nadużycie” wyłącznie ze względu na (potencjalnie) ograniczający skutek generowany na rynku referencyjnym; lub czy muszą one również charakteryzować się szczególnym elementem bezprawności, polegającym na stosowaniu „metod (lub środków) konkurencji innych” niż „normalne”; w tym drugim przypadku, na podstawie jakich kryteriów można ustalić granicę między konkurencją „normalną” i „zakłóconą”?

- 2) Czy funkcją przepisu prawa sankcjonującego nadużywanie jest maksymalizacja dobrobytu konsumentów, co do którego sąd zobowiązany jest ocenić wystąpienie (lub niebezpieczeństwo wystąpienia) jego zmniejszenia; czy też przepis prawa sankcjonujący wykroczenie przeciwko konkurencji ma sam w sobie za zadanie zachowanie konkurencyjnej struktury rynku, aby zapobiec tworzeniu się skupisk siły ekonomicznej uznawanych w każdym przypadku za szkodliwe dla wspólnoty?
- 3) Czy w przypadku nadużywania pozycji dominującej, polegającego na próbach zapobieżenia utrzymaniu się istniejącego poziomu konkurencji lub jej rozwojowi, przedsiębiorstwo dominujące jest w każdym razie uprawnione do udowodnienia, że – pomimo abstrakcyjnej przydatności skutku ograniczającego – zachowanie okazało się pozbawione konkretnej naganności; w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy do celów dokonania oceny istnienia nietypowego nadużycia o charakterze wykluczającym, art. 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że na organie ciąży obowiązek szczegółowego zbadania przedstawionych przez stronę analiz ekonomicznych dotyczących konkretnej zdolności zachowania będącego przedmiotem dochodzenia do wykluczenia konkurentów z rynku?
- 4) Czy nadużywanie pozycji dominującej powinno być oceniane jedynie pod kątem jego skutków na rynku (choćby tylko potencjalnych), niezależnie od subiektywnego motywu przedstawiciela; lub czy wykazanie zamiaru ograniczającego stanowi parametr użyteczny (także wyłącznie) dla dokonania oceny bezprawnego zachowania przedsiębiorstwa dominującego; lub czy to wykazanie elementu subiektywnego służy jedynie przerzuceniu ciężaru dowodu na przedsiębiorstwo dominujące (które w tym momencie byłoby obciążone obowiązkiem przedstawienia dowodu na brak wystąpienia skutku wykluczenia)?
- 5) Czy, w sytuacji pozycji dominującej odnoszącej się [do] wielu przedsiębiorstw należących do tej samej grupy kapitałowej, członkostwo w wyżej wymienionej grupie jest wystarczające dla przyjęcia, że nawet przedsiębiorstwa, które nie dopuszczały się nadużyć, przyczyniły się do popełnienia wykroczenia – tak że dla organu wystarczające byłoby wykazanie świadomego paralelizmu, aczkolwiek nie zmowy, przedsiębiorstw działających w ramach zbiorowo dominującej grupy – lub czy (podobnie jak ma to miejsce w przypadku zakazu porozumień) konieczne jest w każdym razie przedstawienie dowodu, nawet pośredniego, na wystąpienie konkretnej sytuacji w zakresie koordynacji i instrumentarium pomiędzy różnymi przedsiębiorstwami grupy zajmującej pozycję dominującą, w szczególności w celu wykazania zaangażowania spółki dominującej?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 11 sierpnia 2020 r. – B/Udlændingenævnet**

(Sprawa C-379/20)

(2020/C 348/16)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: B

Druga strona postępowania: Udlændingenævnet

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 13 decyzji Rady Stowarzyszenia nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r.⁽¹⁾ w sprawie rozwoju stowarzyszenia, załączonej do Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w dniu 12 września 1963 r. w Ankarze przez Republikę Turcji z jednej strony i przez państwa członkowskie EWG oraz Wspólnotę z drugiej strony, który został zawarty, zatwierdzony i ratyfikowany w imieniu tej ostatniej decyzją Rady 64/732/EWG⁽²⁾ z dnia 23 grudnia 1963 r., stoi na przeszkodzie wprowadzeniu i stosowaniu nowego uregulowania krajowego, w myśl którego połączenie rodziny między aktywnym gospodarczo obywatelem Turcji, który zgodnie z prawem przebywa w odnośnym państwie członkowskim, a jego dzieckiem, które ukończyło 15 rok życia, opiera się na założeniu, że za takim łączeniem przemawiają bardzo szczególne powody, takie jak względy związane z zachowaniem jedności rodziny i najlepszym interesem dziecka?

⁽¹⁾ Decyzja Rady Stowarzyszenia nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia (niepublikowana).

⁽²⁾ Decyzja Rady 64/732/EWG z dnia 23 grudnia 1963 r. w sprawie zawarcia Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją (Dz.U. 1964 217, s. 3685).